

Minimum, og det kan jeg godt forstaa, thi naar man vil tvinge til Afsløsning, kan jeg ikke nægte, at vedkommende bør have sine Bænge tilbage. Den sætter en Grænse for Maksimum, som ganske vist er 25 pCt., men kan Staten eller Havnebestyrelsen ikke staa sig ved at overtage det, saa kunne de jo lade være, og det er derfor ganske naturligt, at de komme til at betale noget for en tvungen Afsløsning. I det hele tilstaa disse Bestemmelser mig mere end de, man har benyttet ved Jærnbaneanlæg, de ere rimeligere, og de skulle vist ogsaa til for overhovedet at faa et Selskab til at entre paa de Dele, naar man ellers faar set paa de Betingelser, et Selskab skulde nyde godt af ved den aarlige Indtægt. Hermed skal jeg ogsaa anbefale Sagen til den størst mulige Bevilgning fra Tingets Side, saaledes at man i Tide stiller sine begrundede Forbringelser til Forandringer i Lovforslaget, som bliver bygget saaledes, at de forskellige Autoriteter kunne søge at komme hinanden i Møde, saa at man saa hurtigt som muligt kan staa en Havn til Veje paa den her beskrevne Maade og bestyret af interesserede og sagkundige Mænd.

Jagt: Ja, da Tiden er saa fremrykket, og da jeg hører adskillige Røster, som gaa i Retning af, at vi gerne skulde have denne Sag sluttet i dette Møde, skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, saa meget mere som de ærede Medlemmer, der have haft Ordet, næsten alle have stillet sig velvillig og sympatisk til Forslaget, medens de dog have haft enkelte Indsigelser at gøre mod et eller andet Punkt. Men ellers vil jeg nok sige, at der er en betydelig Uoverensstemmelse mellem de Udtalelser, som vi have hørt fra det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Sage) og den ærede sidste Taler (Berg). Naar den første f. Eks. begyndte med at erklære, at hvorledes Loven end blev, og hvilket Indhold den end fik, og hvor lidt eller meget vi end beskæftige os med den, vilde det blive Folketinget, der kom til at bære hele Ansvar for Sagen i det hele, medens det sidste ærede Medlem erklærede, at Folketinget slet intet Ansvar havde, det laa hos Ministeren, saa ere disse Udtalelser meget vaanskelige at forene med hinanden. Jeg tror ikke, at der kan være nogen Tvivl, ifølge almindelig Vaght, om at der, hvor man tiltager sig Indflydelse, har en Myndighed og Magt til at udrette noget, der har man det dertil værende Ansvar. Ansvar og Magt og Myndighed kunne ikke adskilles fra hinanden, de vokse og falde med hinanden. Men, som jagt, det er et

for Sagen uvæsentligt Tvistepunkt, som jeg ikke skal komme videre ind paa. Jeg skal derpaa bemærke med Hensyn til et Punkt i den sidste ærede Talers Foredrag, nemlig om det Ansvar, som Staten havde paataget sig som Garant for Havnevæsenet, at han ikke maa lade ude af Betragtning, at Havnevæsenet dog har vist sig at være en ualmindelig god Debitor, og som Følge deraf finder jeg ikke, at der er nogen naturlig, berettiget Grund til at tillægge Statskassens Ansvar her som Garant nogen videregaaende Betydning, end det har ved saa mange andre Lejligheder haade ved Jærnbaneanlæg og Husmandskreditforeninger og lign., hvor Staten optræder som Garant. Men paa den anden Side vil jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg ogsaa har min Betænkelighed ved, at der efter Lovudkastet er Udset til, at ikke alene Afgiften for Profart, men ogsaa Havneafgiften til Københavns Havn i en nær Fremtid ville blive hævede, og det paa en Tid, hvor Havneindtægterne, der væsentlig skulde betrygge os med Hensyn til den Garanti, Statskassen overtager, væsentlig formindskes. Jeg har ikke saa nøje Kendskab til Havnekassens Indtægter, at jeg deraf kan danne mig en bestemt Mening om, hvorvidt man uden Fare kan give Afkald paa Havnepengene. Jeg for mit Vedkommende anser dem for en meget væsentlig Faktor. Det er jo imidlertid et Spørgsmaal, som under Forhandlingerne i Udvalget kan komme under nærmere Overvejelse og Underfølgelse, og der kan maasse meddeles saadanne betryggende Oplysninger, at alle Betænkeligheder i saa Henseende kunne falde bort, thi ellers kan jeg for mit personlige Vedkommende ikke erkende nogen absolut Nødvendighed for, at Københavns Havneafgifter skulle hæves, samtidig med at Frihavnen tages i Brug. Efter min Opfattelse synes det ikke at være nogen absolut Følge af de lave Afgifter ved Frihavnen, at der ogsaa skulde finde en saadan Nedgang Sted i Københavns Havns Indtægtside, thi det er jo forskellige Brugere, som man ventte til de forskellige Steder. Angaaende de Indvendinger, der ere gjorte med Hensyn til Bladsen for Frihavnen, vil jeg tilstaa, at jeg ikke forstaa dem, der ere komne fra forskellige Steder. De Hentydninger, vi have hørt, lige fra Frihavns-spørgsmaalet første Gang blev rejst, til at det skulde ligge paa Christianshavn, have været mig ubegribelige. Naar man betragter Sejlindløbet til Københavns Havn, synes Frihavnen's Beliggenhed, saaledes som den er foreslaaet i Lovforslaget, at være saa naturlig og heldig for dens Hovedformaal, som det vel kan tænkes, og dens Afstand fra Havnen er da virkelig heller